

L'altra cara del mal

4 d'octubre 1934

- —Era un dia plujós. Jo era a la presó de Skulfield al Texas. A dins de la cel·la número 7.
- —I què va passar aquell dia? —va dir l'inspector de policia.
- —El meu veí, el número 154, ja l'havien executat a la cadira elèctrica dos dies abans. I la cel·la era buida. No m'agrada estar sol, m'agrada parlar amb gent; si no, acabo boig. De vegades parlo amb els guardians o els altres presoners.
- No vull que m'expliquis la teva vida. Ja t'ho he dit, vull que m'expliquis tot el que sàpigues sobre el Jonathan Kruger, o el número 113, vull saber quina relació tenies amb ell i el que ha passat abans que el trobin mort sobre la cadira elèctrica, sol a la sala de l'execució i sobretot just el dia abans de la data prevista per a l'execució.
- Ah! Sí, jo coneixia el John! Quan va arribar a la presó, semblava que no tenia energia, ja sabia per què, a mi m'havia passat el mateix. L'havien portat a la presó en un gran camió ple de gent on la gent no es podia moure gairebé i on feia una pudor horrible. El viatge i els cops dels policies el devien cansar molt. El John semblava un noi de 30 o 35 anys, era prim i tenia el cabell marró fosc. El van instal·lar a l'habitació l'aula al costat de la meua, i el vaig sentir plorar. Jo i el John sempre parlàvem a través del mur que ens separava. M'havia explicat per què havia arribat aquí, en aquesta presó on tothom espera silenciosament que algú ens porti a la cadira, el que significa la mort, el paradís, o l'infern, no ho podem saber fins que el moment arribi. Em va explicar que l'havien acusat d'haver matat una nena de cinc anys. L'havien jutjat culpable de crim intencionat, i per això l'havien condemnat a la pena de mort. Després va començar a cridar a dins de la seva cel·la.
"JO SÓC INNOCENT! Ja ho he dit! Ningú ha volgut escoltar la veritat!".
Es va asseure al seu llit plorant i va dir tremolant "no tens por tu? En dos setmanes ja seré mort. No vull morir així..."
Personalment, no puc dir si el que deia era la veritat o no, però puc confirmar que aquest noi no semblava gens un criminal.
He explicat com ens vam conèixer. Però la veritable història, la que us farà entendre tot el que ha passat i el perquè, no us l'explicaré jo. Abans de morir, el John m'havia donat el seu diari íntim. En aquest diari hi ha tota la història.
- I on és aquest diari?
- Just aquí, ja sabia que me'l demanaria, senyor inspector. Tingui... El pot llegir sencer...

Diari d'en Johnatan Kruger:

Dia 1

Acabo d'entrar a la meua cel·la, és molt petita, les parets són brutes i ...

tinc fred. Aquest quadern és l'única cosa que he agafat de casa meua. Ja sé què em servirà per no perdre el cap i per sentir-me menys sol.

Em pregunto com està la Judith, i la meua petita Ciara, la trobo molt a faltar. I ella? Ja sé que el divorci amb la Judith ha sigut difícil per a tothom i que l'ha afectat molt. Però no vull que li digui a la Ciara que el seu pare és un assassí. No és veritat. No sóc un assassí, no vull morir aquí...

Dia 3

No he dormit aquesta nit. No podia dormir. Tota la nit he sentit els altres presoners fer petits sorolls, com si estosseguessin durant uns segons, i després paressin. Potser és una cosa normal per a la gent que està tancada tot el dia. Potser tenen dificultats per respirar. Emm passarà a mi?

Avui m'han donat una sopa horrorosa per menjar i un tros de pa tan petit que no podria alimentar una rata.

M'he fet un amic. Es diu Arnold i es el meu veí de cel·la. Bé, ja sé que segurament ha fet coses molt greus perquè estigui en aquesta presó però ha sigut l'única persona que no m'ha tractat de fràgil.

Dia 4

Ja fa dos dies que no puc dormir! Intento tancar els ulls i pensar en una altra cosa, però continuo sentint aquests sorolls tan pesats! Tot això em provoca com al·lucinacions. O pot ser que fos un somni? El fet és que ahir a la nit vaig sentir un soroll més fort que les altres vegades. Era com si algú respirés amb dificultat just a tocar de la meua orella. He obert els ulls i de sobte he vist a sobre meu una silueta tota negra amb ulls gegants i blancs que m'enlluernaven i una boca gran, completament oberta com si em volgués menjar. He cridat de por i aquesta criatura, que no era gens humana, ha desaparegut. He mirat al meu voltant i he constatat que ningú s'havia despertat amb el meu crit, com si tothom estigués mort. Se sentia un silenci horrible. Era un somni? Segurament que sí perquè quan m'he despertat després d'una o dues hores, i tots els presoners estaven vius i totalment normals excepte una petita cosa: a tots els faltava energia, van estar cansats durant tot el dia, però no em va preocupar gaire.

Dia 5

Ja m'he acostumat als sorolls que sento durant la nit i he pogut dormir.

Avui els altres presoners també estaven fets pols. Tot això m'estranya... Normalment són tots plens d'energia. Insulten els guàrdies de seguretat quan passen davant de les cel·les, canten, criden... Però avui no, un gran silenci s'havia instal·lat al passadís. Ningú es movia, tothom era assegut amb el cap penjant o estirat al llit. Fins i tot l'Arnold no m'ha parlat en tot el dia, cosa molt estranya perquè a ell li agrada molt parlar amb mi.

Què els passa? Té una relació amb la criatura d'ahir? Segur que no, tot allò era un somni.

Dia 6

No puc parar de pensar amb aquesta criatura... tinc la impressió que la veig a tot arreu, al passadís, a dins de les altres cel·les... ja sé que semblo boig, però estic quasi segur que aquesta cosa té una relació amb la falta d'energia dels presoners. Estic cada vegada més convençut que és real.

Ja sé el que faré per comprovar-ho:

Aquesta nit, em quedaré despert per veure si existeix de debò.

EXISTEIX! L'HE VIST! N'estic segur!!! Estic tancat a la sala de les execucions de la presó, on hi ha la cadira elèctrica. No sé on ha pogut anar, però estic segur que m'està buscant. Tinc por...

El que ha passat és que he esperat tota la nit a dins del meu llit. Tot era fosc, solament es veia la petita llum al fons del passadís que no parava de pampalluguejar. Feia molt fred i estava tremolant fins que de sobte he sentit la campana de mitjanit. M'he sobresaltat. I és quan l'he vist, estava just a davant meu caminant lentament al passadís. Era gegant, molt prim amb braços tan llargs que tocaven el terra. Tenia una pell negra que semblava viscosa, era com un líquid que tenia per tot el cos.

Encara no m'havia vist. He continuat mirant-lo silenciosament i l'he vist obrir la porta de la cel·la d'un presoner, no sé com ho ha fet. Després ha començat a pujar damunt del presoner que estava dormint,

exactament com m'havia fet a mi. La seva boca ha començat a obrir-se, de manera anormalment gran i en aquell moment ho he entès tot.

Aquesta criatura és el mal encarnat. He vist com el fum sortia de la boca dels presoners mentre que la criatura l'aspirava tot, com si aquest fum fostot el mal que els presoners tenien a dins dels seus cossos, el mal que contenien per causa dels crims que havien comès. Això era l'explicació de per què no tenien més energia, perquè la criatura havia pres les seves ànimes. I aquí he entès perquè a mi no m'havia arribat. Perquè jo sóc innocent!

Aquesta revelació m'havia fet caure del llit. La criatura ja m'havia vist, ha començat a córrer en la meua direcció i ha obert la porta de la meua cel·la de sobte. Per por per la meua vida, l'he empès i l'he fet caure. He aprofitat el moment per escapar de la cel·la perquè ja n'estava fart, no podia viure més amb la brutícia i la solitud. He començat a córrer i córrer, em feia estrany perquè ja feia set dies que quasi no caminava. He explorat tota la presó esperant trobar algú o un espai per amagar-me. No hi havia ningú, ni un guàrdia, ni un policia, ningú, com si tots se n'haguessin anat volant. He corregut per tot arreu fins a trobar una porta que no estava tancada en clau. Ha resultat ser la sala on estic ara. La sala de les execucions.

No sé què fer. Espero que algú em vingui a salvar? Què em passarà si em salven? Demà és el dia de la meua execució. Si em troben em mataran igualment. Passi el que passi moriré..., a mans de la criatura o bé amans dels guàrdies. I si m'escapo? No puc, hi ha la criatura a fora i no sé on és la sortida de la presó. Què faig?

Per què has volgut divorciar-te Judith? Jo t'estimava, a tu i a la Ciara. M'has obligat a separar-me de la meua filla. M'havies dit que era perquè els psicòlegs t'ho havien aconsellat, perquè tenia un problema al cervell. Ets una mentidera Judith. Tu solament volies la Ciara per tu sola. És per això que he arribat de sobte a casa i m'he endut la Ciara. És meua, no tens dret a agafar la meua filla, és meua...

Ciara... T'estimo molt...

De què serveix viure?

Ja no la tinc al meu costat, ja no la tindrè mai més...

Són les 5 del matí, les campanes no tardaran a sonar, estic assegut a la cadira elèctrica. He penjat una corda sobre el dispositiu que acciona la cadira i una altra sobre el tirador de la porta. Així, quan tiraré sobre la segona corda, entrarà la criatura. I quan serà ben a prop de mi, l'agafaré amb tota la força que em queda i tiraré l'altra corda i ens electrocutarem els dos.

Potser el meu destí és aquest... Morir i matar al mateix temps el mal. La personificació del mal.

Ja no tinc por de morir

L'inspector surt de la cel·la d'Arnold amb el diari, ara ja coneix la causa del suïcidi d'en John. No hi ha res més a investigar.

- Senyor inspector! crida l'Arnold de sobte. Vostè creu en el diable?

L'inspector es gira i mira incrèdul a Arnold i comença a sentir molt fred... Arnold respira amb dificultat i els seus ulls comencen a enlluernar lentament l'inspector...